

РЕШЕНИЕ

№ 52

гр. Бургас, 20.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на девети май
през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла М. Цолова

Членове: Галина Т. Канакиева
Петя Ив. Петрова Дакова

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
в присъствието на прокурора Кр. Ил. Ст.
като разгледа докладваното от Светла М. Цолова Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20222000600060 по описа за 2022 година

С присъда №1 от 19.01.2022г. по НОХД №1208/2021г. Бургаският окръжен признал подс. Г. П. П. за виновен в това, че на 30.10.2020г., около 21.10 часа, на км 327 + 300 на автомагистрала „Тракия“, в платното посока Бургас – София, обл. Бургас, при управление на МПС - лек автомобил марка „Ауди“, модел „А3“ с рег. № ** ***** **, нарушил правилата за движение по пътищата - чл.20, ал.2 от Закона за движение по пътищата, като управлявал автомобила с несъобразена с пътните условия и състоянието на превозното средство скорост и по непредпазливост причинил смъртта на А. И. Г., поради което и на основание чл.343, ал.1, буква „в“ вр. чл.342, ал.1 и чл.58а, ал.1 от НК му наложил наказание лишаване от свобода за срок от две години.

На основание чл.66, ал.1 от НК отложил изтърпяването на наказанието лишаване от свобода за изпитателен срок от пет години, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл.343г от НК лишил подс. Г. П. П. от право да управлява МПС за срок от три години.

Осъдил подс. Г. П. П. да заплати в полза на държавата, по сметка на ОД на МВР – Бургас, сумата 1 040,18 лева, представляваща направени по делото разноски.

Осъдил подс. Г. П. П. да заплати на частните обвинители И. Д. Г., Д.

АНТ. Г., ИВ. АНТ. Г. и Н. ИВ. Г. представляван от баща си ИВ. АНТ. Г. общо сумата 4000 лева, представляваща направени по делото разноски.

Постановената присъда е обжалвана от повереника на частните обвинители И. Д. Г., Д. АНТ. Г., ИВ. АНТ. Г., Н. ИВ. Г., Н. СТ. Г. и ЕЛ. ИВ. СТ. с оплаквания за явна несправедливост на наложените на подсъдимия наказания лишаване от свобода за срок от две години и лишаване от право да се управлява МПС за срок от три години, като счита същите за занижени. Жалбата е бланкетна и не съдържа аргументи в подкрепа на релевираните доводи. Моли въззивният съд да измени присъдата, като увеличи размерите на наложените наказания, както следва: лишаването от свобода – на три години и лишаването от право да се управлява МПС – на пет години.

Присъдата е обжалвана и от упълномощения защитник на подс. Г. П. П. с оплаквания за незаконосъобразност и явна несправедливост на наложените наказания. Жалбата е бланкетна. Претендира да се намалят сроковете на наказанията и определения по чл.66, ал.1 от НК изпитателен срок.

В писмено допълнение към въззивната жалба защитникът на подсъдимия посочва като основание за намаляване размерите на наложените наказания и на изпитателния срок влошеното здравословно състояние на подсъдимия.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция представителят на Апелативна прокуратура – Бургас заяви, че както въззивната жалба на повереника на частните обвинители, така и въззивната жалба на упълномощения защитник на подсъдимия са неоснователни. Изтъква, че първоинстанционното производство е протекло по реда на съкратеното съдебно следствие по чл.371, т.2 от НПК, като подс. Г. П. П. е признал обстоятелствата и фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и се е съгласил да не се събират доказателства за тях. Счита, че самопризнанието на подсъдимия се подкрепя от събраните на досъдебното производство доказателства и доказателствени средства и дава основание да се приеме за установена по несъмнен начин описаната в обвинителния акт фактическа обстановка по спора. Намира, че в съответствие с предписанието на чл.373, ал.3 от НПК, въз основа на самопризнанието на подсъдимия и на доказателствата от досъдебното производство, които го подкрепят, каквито са свидетелските показания, протокол за оглед на местопроезшествие, фотоалбум, веществени доказателства, заключения на съдебномедицинска, автотехническа, съдебнохимическа експертиза, съдът обосновано е приел за установена такава фактическа обстановка, каквата е описана в обвинителния акт. Изразява позиция за законосъобразност на правния извод, че от обективна и субективна страна подсъдимият е осъществил състава на престъплението по чл.343, ал.1, б. „в“ вр. чл.342, ал.1 от НК, защото при управление на лекия си автомобил “Ауди“ е нарушил

правилото за движение по чл.20, ал.2 от ЗДП и по непредпазливост е причинил смъртта на пострадалия. Смята, че този съставомерен резултат е в причинна връзка с настъпилото ПТП. Споделя преценката на първата инстанция касателно субективната страна на престъплението – налице е непредпазливост под формата на небрежност, тъй като подсъдимия не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди. Отделя специално внимание на най-спорния по делото въпрос – този за размерите на наложените на подсъдимия наказания. Присъединява се към становището на първата инстанция, че с оглед степента на обществена опасност на деянието и на извършителя и предвид съотношението на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, с преобладаващо влияние на смекчаващите, целите по чл.36 от НК могат да се постигнат с налагане на наказание от две години лишаване от свобода, получено след редукцията по чл.58а, ал.1 от НК. Изразява съгласие с преценката на първостепенния съд за значимите при индивидуализацията на наказанията смекчаващи обстоятелства, каквито са възрастта на подсъдимия, чистото му съдебно минало, добрите му характеристични данни, влошеното му здравословно състояние, изразено съжаление и демонстрирано разкаяние за стореното пред съдебните инстанции. Смята, че признанието на вината и искреното съжаление за настъпилия инцидент следва да се разглеждат като израз на започнал поправителен ефект у дееца. Оспорва възражението на частните обвинители, че наложеното наказание е явно несправедливо, тъй като е занижено. В тази връзка изтъква, че повишената динамика на престъпленията по транспорта не следва да утежнява отговорността на подсъдимия, тъй като фактите за неговата личност го очертават като деец с ниска степен на обществена опасност и предвид броя и тежестта на допуснатите от него нарушения на правилата за движение не указват на висока степен на обществена опасност на конкретното деяние. Солидаризира се с решението на първия съд за прилагане института на условното осъждане, който намира за оправдан и целесъобразен за действителното поправяне на подсъдимия и за постигане целите на наказанието. По тези съображения предлага въззивният съд, на основание чл.338 от НПК, да потвърди изцяло първоинстанционната присъда като обоснована, законосъобразна и справедлива.

Повереникът на частните обвинители И. Д. Г., Д. АНТ. Г., ИВ. АНТ. Г., Н. ИВ. Г. и ЕЛ. ИВ. СТ. поддържа подадената от него въззивна жалба. Възразява срещу приетото от първата инстанция като смекчаващо обстоятелство самопризнание на подсъдимия. Смята, че същото е било декларативно и направено с цел да се ползва привилегията за намаляване на наказанието в процедурата на съкратено съдебно следствие. В тази връзка

подчертава, че след привличането на подс. П. като обвиняем на досъдебното производство, той е отказал да даде обяснения, а преди това, разпитан в качеството на свидетел, вместо да даде обективни и добросъвестни показания относно механизма на произшествието, се е опитал да вмени във вина на водача на процесния автомобил „Лада Нива“ допуснато нарушение на правилата за движение – неправомерно завил наляво и направил удара между двете МПС непредотвратим, които свидетелски показания на П. впоследствие са били напълно опровергани от заключението на автотехническата експертиза. Изказва позиция за недопустимо надценяване от страна на съда на чистото съдебно минало на подсъдимия, който всъщност е реабилитиран и пренебрегването на факта, че подсъдимият вече е бил осъден за престъпление по транспорта, съставляващо управление на МПС след употреба на алкохол. Намира за неотчетени при индивидуализацията на наказанията допуснатите от подсъдимия предходни нарушения на правилата за движение и понесените за тях административни санкции, очертаващи го като недисциплиниран водач на МПС. Заключават, че първоинстанционният съд е наложил изключително занижено наказание лишаване от свобода, тъй като при обективна преценка на всички значими за наказанието обстоятелства, на подсъдимия следва да се определи наказание лишаване от свобода в размер на четири години и шест месеца, като след редукцията с една трета по чл.58а от НК да се постанови лишаване от свобода за срок от три години. Относно наказанието лишаване от право да се управлява МПС, изтъква, че същото следва да бъде наложено в размер на пет години. Счита, че съдът е преекспонира значението на здравословното състояние на подсъдимия при отмерване на наказанията. Обръща внимание, че представеното пред първата инстанция решение на ТЕЛК установява, че подсъдимият е трудоспособен и не се нуждае от рехабилитация, заради която да се определя по-ниско по размер наказание. Моли въззивният съд да увеличи размерите на наложените наказания, както е поискано с жалбата. Претендира да бъдат заплатени направените от частните обвинители разноски в настоящото въззивно производство.

Частните обвинители И. Д. Г., Д. АНТ. Г. и ИВ. АНТ. Г. заявиха, че поддържат пледоарията на своя повереник и се присъединиха към неговите искания за увеличаване размерите на наложените на подсъдимия наказания.

Упълномощеният защитник на подс. Г. П. П. поддържа въззивната жалба и моли за намаляване размерите на наложените наказания, както и за намаляване на изпитателния срок по чл.66 от НК. Акцентира на добросъвестното процесуално поведение на подсъдимия, който по никакъв начин не се е опитал да затрудни процеса, както и на влошеното му здравословно състояние, което вследствие на прекаран инфаркт е обусловило 100% инвалидност и трудова неработоспособност, съгласно издаденото

решение на ТЕЛК.

Подс. Г. П. П. се присъедини към становището и исканията на своя защитник. Изрази съжаление за случилото се и помоли да бъдат намалени наложените му наказания и определения му изпитателен срок.

Въззивните жалби като подадени в петнадесетдневния преклузивен срок по чл.319, ал.1 от НПК съответно от повереника на частните обвинители и от защитника на подсъдимия, които имат право да оспорват постановената присъда, съгласно чл.318, ал.6 от НПК, са допустими.

Бургаският апелативен съд, след като се запозна с всички материали по настоящото наказателно производство, обсъди доказателствата, събрани на досъдебното производство и в съдебно заседание пред първата инстанция и провери атакуваната присъда по оплакванията на въззивниците и служебно изцяло, съгласно чл.314, ал.1 от НПК, направи извода, че въззивната жалба на защитника на подсъдимия е основателна, а тази на повереника на частните обвинители е неоснователна.

Въззивният съд, действайки също като инстанция по фактите, съобразявайки оплакванията за несправедливост на наложените наказания и изпълнявайки задължението си за цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт, извърши собствена преценка на доказателствената съвкупност и въз основа на нея изгради изложената по-долу фактическа обстановка по спора, която съвпада с изнесената в обстоятелствената част на обвинителния акт и възприета от първата инстанция и не обосновава различни правни изводи относно разгледаното деяние и участието на подсъдимия в него. Анализирайки задълбочено и всеобхватно всички доказателствени източници, настоящата инстанция направи следните фактически констатации:

Подсъдимият Г. П. П. е роден на **.**.****г. в гр. Сливен. Има регистриран постоянен адрес в с. К., ул. „Б.“ № 6, общ. Нова Загора. Той е българин, български гражданин, неженен, със средно образование, безработен, инвалид, неосъждан /реабилитиран/.

С присъда №60 от 12.10.2015г., в сила от 20.10.2015г., по НОХД №430/2015г. на Районен съд – Нова Загора подс. П. е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл.343б, ал.1 от НК, за което са му били наложени наказания лишаване от свобода за срок от осем месеца и лишаване от право да управлява МПС за срок от осем месеца, като на основание чл.66, ал.1 от НК изтърпяването на наказанието лишаване от свобода е било отложено за тригодишен изпитателен срок. За това осъждане подсъдимият е реабилитиран по право на основание чл.86, ал.1, т.1 от НК с изтичане на тригодишния изпитателен срок, т. е. на 20.10.2018г.

Подсъдимият е правоспособен водач на МПС с категории „В“, „М“ и

„АМ“ от мес. август 2010г. Понастоящем притежава свидетелство за управление на МПС № 284515848, издадено на 31.08.2020г., със срок на валидност до 31.08.2030г.

С наказателно постановление от 25.01.2016г., в сила от 23.08.2016г., на РУ – Нова Загора подс. П. е бил санкциониран за допуснато нарушение по чл.315, ал.1, пр.2 от Кодекса за застраховане /отм. ДВ, бр.103 от 29.12.2015г./ - управлявал МПС без сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ с налагане на глоба в размер на 400 лева, която е заплатена.

С фиш №262408 от 16.06.2020г. на РУ – Стара Загора за допуснато нарушение на чл.70, ал.3 от ЗДП – управление на МПС през деня без включени светлини, на подс.П., на основание чл.185 от ЗДП, му е била наложена глоба в размер на 20 лева, която е била заплатена.

Съгласно Експертно решение №92119 от 17.06.2021г. на ТЕЛК при МБАЛ „Д-р Иван Селимински – Сливен“ АД – гр. Сливен на подс. П. е призната 100% трудова неработоспособност без чужда помощ по повод водеща диагноза Стар инфаркт на миокарда, като са отразени и още две диагнози – Агинезия на ляв бъбрек и Киста на десет бъбрек, за които се определят 60% трудова неработоспособност.

На 30.10.2020г. пострадалият А. Г. и свид. Б. Д., работещи като охранители в „Гард Ейч Ем Ес“ ЕАД, се явили на работа по график в района на производствена площадка в „Лукойл Нефтохим“ - гр. Бургас, където се провел инструктаж. Смяната им започвала от 19:00 часа на 30.10.2020г. и продължавала до 07:00 часа на 31.10.2020г., през което време двамата служители трябвало да извършват охрана на продуктопровод по определен маршрут от „Лукойл Нефтохим“ – гр. Бургас до Нефтобаза - гр. Карнобат. По време на инструктажа на служебен автомобил „Лада Нива“ с рег. № А 9568 МТ била извършена проверка за техническа изправност, която включвала проверка на светлините и на нивото на течностите в системите, като автомобилът бил технически изправен.

След приключване на инструктажа охранителите Г. и Д. потеглили от „Лукойл Нефтохим“ – гр. Бургас и се насочили към с. Равнец. Свидетелят Б. Д. управлявал служебния автомобил „Лада Нива“, а пострадалият А. Г., който бил старши на екипа, бил на предна дясна седалка. Достигайки до с. Вратица и поради невъзможността да се управлява автомобила по черните пътища, вследствие на мокрото трасе, Г. и Д. се включили в движението по автомагистрала „Тракия“ в посока гр. Карнобат.

Около 21:10 часа, в тъмната част на денонощието, служебният автомобил „Лада Нива“, управляван от свид. Б. Д., се движел в дясната активна пътна

лента на автомагистрала „Тракия“ в района на километър 327+300 м със скорост около 51,66 км/час. По същото време в дясната активна пътна лента и в същата посока се движел лек автомобил „Ауди А3“ с рег. № СН 0811 АН, управляван от подс. Г.П. със скорост от 120 км/ч. В този пътен участък автомагистрала „Тракия“ е с две платна за движение, по едно за всяка посока, разделени помежду си с разделителна ивица и метална предпазна ограда. Всяка платно има по три пътни ленти. Релефът на пътното платно е равен. В пътното платно в посока гр. София движението било разрешено и по двете ленти - активната и тази за изпреварване, разделени помежду си от единична прекъсната разделителна линия. Всяка от тези ленти за движение е с широчина от 4 метра. До дясната граница на аварийната лента има поставена предпазна метална ограда /мантиanela/. НасИ.та от дребнозърнест асфалт била суха и без неравности.

След изминаване на известно разстояние лек автомобил „Ауди А3“, управляван от подс. П., застигнал лек автомобил „Лада Нива“ и последвал удар между предна дясна част на лек автомобил „Ауди А3“ и задна лява част на лек автомобил „Лада Нива“. Вследствие на удара лек автомобил „Лада Нива“ придобил скорост и направление към аварийната лента и към дясната граница на платното за движение. Последвал втори удар на лек автомобил „Лада Нива“ с дясната му странична част в мантиanelата. В този момент пострадалият А. Г., който се намирал на предна дясна седалка в лек автомобил „Лада Нива“, изпаднал през страничния десен прозорец.

След удара лек автомобил „Лада Нива“ изминал разстояние от около 53 метра, след което преустановил движението си в дясна пътна лента, като предната му част била насочена в обратна посока /към Бургас/. След удара лек автомобил „Ауди А3“ се отклонил към лявата пътна лента за движение, като изминал 90 метра и преустановил движението си в лява пътна лента с предна част, насочена към гр. София. Водачите на двете МПС – подс. П. и свид. Б. Д. сами успели да слязат от автомобилите си. Свид. Д. започнал да търси в тъмното колегата си А. Г., когото намерил с едва доловим пулс в аварийната лента. Казал на подсъдимия да се обади на тел.112, което същият сторил, като пръв сигнализирал за настъпилото ПТП.

Пристигналият на място екип на СМП констатирал настъпилата смърт на А. Г.. Прегледани били и двамата водачи, като сид. Б. Д. бил откаран в МБАЛ – Бургас за лечение.

На местопроизшествието пристигнал и полицейски екип, който тествал двамата водачи за установяване употреба на алкохол с Дрегер Алкотест 7410+ с фабр. номер ARSM-0094, който отчетел отрицателен резултат. Подсъдимият бил тестван и за установяване употребата на наркотични вещества и техни аналози с Дрегер Drug Test 5000 с фабр. номер ARLB-0021, който също отчетел

отрицателен резултат.

В УМБАЛ „Бургас“ АД – гр. Бургас от водачите Г.П. и Б. Д. били взети проби кръв за химичен анализ за установяване употребата на наркотични и упойващи вещества.

При огледа и аутопсията на трупа на А. Г. било установено, че при възникналото пътно транспортно произшествие пострадалият, в резултат от удара между двата автомобила и при последващото падане на терена, е получил политравматизъм.

Гореизложените фактически констатации въззивният съд направи въз основа на задълбочен анализ и собствена оценка на всички гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, както и експертни заключения, събрани на досъдебното производство и подкрепящи самопризнанието на подсъдимия, дало основание за проведеното съкратено съдебно следствие в първата инстанция, като стриктно спази изискванията на чл.13, чл.14 и чл.107 ал.5 от НПК. Както вече се отбеляза, описаната по-горе фактическа обстановка не се различава от приетата в мотивите на първоинстанционната присъда. Направената от тази инстанция своя преценка на наличните доказателствени източници съвпада изцяло с тази на първия съд.

Двете съдебни инстанции еднозначно приеха, че фактическата обстановка по спора се установява по несъмнен начин от направеното от подсъдимия самопризнание и от доказателствата, събрани в досъдебното производство, които го подкрепят, приобщени са по реда на чл.372, ал.4 вр. чл.373, ал.2 от НПК в хода на първоинстанционното съдебно следствие и са въведени в процеса от:

- гласните доказателствени средства – показанията на разпитаните в хода на досъдебното производство свидетели Б. Д., И.Г., Д.Г., И.Г., Н.Г. и Е.С.;

- писмените доказателствени средства – протокол за оглед на местопроизшествие от 30.10.2020г. /л.15 – 17 от ДП/, протокол за оглед на местопроизшествие / на веществено доказателство – лек автомобил „Лада Нива“ с рег. № А 9568 МТ / от 03.11.2020г. /л.28 - 29 от ДП/;

- писмените доказателства – справка за съдимост на подс. Г.П. /л.42 от ДП/, справка за нарушител/водач на Г.П. /л.161 от ДП/, протокол за медицинско изследване за употреба на алкохол или друго упойващо вещество на Г.П. /л.78-79, л.93-96 от ДП/, протокол за медицинско изследване за употреба на алкохол или друго упойващо вещество на Б. Д. /л.85-88 от ДП/, писмо-отговор от „Районен център 112“ – Бургас /л.117 от ДП/, трудов договор №362 от 22.03.2001г. на А. И. Г. и допълнителни споразумения към трудовия договор /л.122-134 от ДП/, длъжностна характеристика на

длъжността „охранител“, връчена на А. И. Г. /л.142-144 от ДП/, протокол за периодичен преглед за техническа изправност на лек автомобил „Лада Нива“ с рег. № А 9568 МТ /л.150-151 от ДП/, удостоверение за наследници на А. И. Г. /л.154 от ДП/, удостоверение за съпруг и родствени връзки на А. И. Г. /л.155 от ДП/, удостоверение за раждане на Н. ИВ. Г. /л.157 от ДП /, препис-извлечение от акт за смърт на А. И. Г. /л.160 от ДП/, копие от талон за регистрация на лек автомобил „Ауди 3“ с рег. ** **** **, собственост на Г.П. /л.162 от ДП/, удостоверение за техническа изправност на лек автомобил „Ауди 3“ с рег. ** **** ** /л.163 от ДП/, договор за покупко-продажба на МПС - на лек автомобил „Ауди 3“ с рег. ** **** ** /л.164 от ДП/, полица за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на лек автомобил „Ауди А3“ с рег. ** **** ** /л.166-167 от ДП/, копие от талон за регистрация на лек автомобил „Лада Нива“ с рег. № А 9568 МТ /л.168-169 от ДП/, полица за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на лек автомобил „Лада Нива“ с рег. № А 9568 МТ /л.170 от ДП/, Експертно решение №92119 от 17.06.2021г. на ТЕЛК при МБАЛ „Д-р Иван Селимински – Сливен“ АД – гр. Сливен /л.33 от НОХД №1208/2021г./;

- веществените доказателствени средства - фотоснимки, изготвени по време на огледа на местопроизшествието / л.19 – л.25 от ДП/; фотоснимки, изготвени по време на огледа на лек автомобил „Лада Нива“ с рег. № А 9568 МТ /л.31 - 32 от ДП/;

- заключенията на съдебните експертизи: заключение на автотехническа експертиза /л.100 - л.113 от ДП/, заключение на съдебномедицинска експертиза на труп №200/2020г. /л.70-72 от ДП/, заключение на химическа експертиза по Протокол №441/03.11.2020г. за химическо определяне концентрацията на алкохол в кръвна проба /л.77 от ДП/, заключение на съдебна химико-токсикологична експертиза за Б. Д. /л.82-83 от ДП/, заключение на съдебна химико-токсикологична експертиза за Г.П. /л.90-91 от ДП/.

Въззивният съд се присъедини към заключението на първостепенния, според което събраните и изброени по-горе доказателствени източници установяват по безспорен начин фактите, очертани в обстоятелствената част на обвинителния акт и признати от подсъдимия. Релевантните за решаване на делото обстоятелства – времето, мястото, механизма на настъпилото ПТП, участвалите в него превозни средства и техните водачи, поведението на водачите на процесните автомобили, допуснатото от водача на лек автомобил „Ауди А3“ нарушение на правилата за движение и неговата причинноследствена връзка с ПТП, личността на пострадалия пътник, получените от него телесни увреждания при ПТП, причинната връзка между тези увреждания и настъпилата смърт на пострадалия - са категорично

установени от събраните чрез способите и по реда на НПК в хода на разследването и на съкратеното съдебно следствие в първата инстанция доказателства. Съображенията, които първият съд е изложил относно доказаността на посочените обстоятелства и средствата за установяването им са достатъчни и позволяват на страните и на горните инстанции да проследят формирането на вътрешното убеждение на решаващия съд по фактите, включени в обхвата на чл.102 от НПК. Фактическите изводи са изградени въз основа на доказателствените факти, логически правилно изведени от гласните, писмените и веществените доказателствени средства. При спазване на специалния процесуален ред по Глава 27 от НПК, в частност този по чл.371, т.2 от НПК, за приобщаване и проверка на доказателствата от досъдебното производство и след извършване на тяхната правилна оценка, първоинстанционният съд е достигнал до верни изводи от фактическа страна, а въззивният съд споделя дадената оценка за достатъчност, годност и достоверност на доказателствените материали.

По време на досъдебното производство са били събрани достатъчно доказателства за установяване извършването на престъплението – предмет на обвинението и съпричастността на подсъдимия към него. Самият той се признава за автор на деянието. Пред първоинстанционния съд подс. Петков е признал всички факти, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, включително и тези, че непосредствено преди ПТП е управлявал процесния лек автомобил „Ауди А3“ в дясната лента по автомагистрала „Тракия“ със скорост от 120 км/ч и на къси светлини в тъмната част на денонощието, като застигнал попътно движещия се пред него с по-ниска скорост лек автомобил „Лада Нива“, който блъснал в задната му лява част, а при последвалия втори удар на този автомобил с дясната му странична част в мантинелата, намиращият се на предна дясна седалка пътник - А. Г. изпаднал през страничния десен прозорец в аварийната лента и почти веднага починал. Признал още, че е имал обективната възможност при наличната намалена видимост поради нощната тъмнина да управлява автомобила си със скорост на движение от 71,49 км/ч и по-ниска от нея, при която е имал техническата възможност на къси светлини да предотврати ПТП. Подсъдимият е изразил ясно и недвусмислено съгласие съдът да не събира доказателства за фактите, съдържащи се в обвинителния акт, а да ги приеме за установени въз основа на събраните в досъдебното производство доказателствени материали и направеното от него самопризнание по чл.371, т.2 от НПК.

Въззивната инстанция се съгласи с извода на първата за несъмнено доказано участие на подсъдимия в разгледаното престъпление, защото показанията на разпитаните в хода на досъдебното производство и поименно посочени по-горе свидетели, депозираните в досъдебната фаза и приобщени

чрез тяхното прочитане в хода на съкратеното съдебно следствие по реда на чл.373, ал.2 вр. чл.372, ал.4 вр. чл.283 от НПК, документите, приложени като писмени доказателства и доказателствени средства и най-вече протокола за оглед на местопроизшествие и протокола за оглед на процесния лек автомобил „Лада Нива“, заключенията на различните експертизи – автотехническа и оценителна, съдебно-медицинска на труп, химически и химико-токсикологични, преценени поотделно и във връзка помежду им, установяват категорично виновно поведение на подсъдимия.

Двете съдебни инстанции кредитираха показанията на разпитаните в досъдебното производство свидетели, които в основната им част са последователни, кореспондиращи помежду си, взаимнодопълващи се, логични и относими към предмета на доказване. Оценени в съвкупност с останалите доказателствени материали, те подкрепят отразените в обвинителния акт факти и обстоятелства, на които се основава обвинението и които очертават престъпното деяние на подсъдимия. Между приобщените по делото свидетелски показания и останалите доказателства и доказателствени средства – писмени и веществени, липсват противоречия относно релевантните за спора обстоятелства – времето, мястото и механизма на ПТП, участвалите в него превозни средства и техните водачи, мястото на удара между двата автомобила, пострадалия пътник, неговото местонахождение в лек автомобил „Лада Нива“ и на пътя след удара между МПС, неговите наранявания и настъпилата му смърт, поведението на водача П. след ПТП, поради което съдът законосъобразно е кредитирал устните доказателства. В мотивите си към присъдата той не е изложил подробни съображения относно съдържанието на гласните доказателствени източници, но все пак им е дал своята оценка за достоверност, което му е позволило да ги постави в основата на формираните изводи по фактите и на осъдителния съдебен акт. Въззивният съд няма основание да пренебрегне оценката на първоинстанционния досежно валидността, последователността, логичността и достоверността на гласните доказателствени средства, а следва да утвърди нейната правилност.

Основно място в доказателствения анализ на съдилищата заема коментарът на заключението на назначената на досъдебното производство автотехническа експертиза / л.100 – 113 от ДП/. Въззивният съд, както и първият, прецени това заключение като достатъчно пълно, ясно и обосновано и не намери основание да се съмнява в неговата правилност. Същото е изготвено от високо квалифициран експерт – автотехник – инж. Евгений Пашов, в чиято професионална компетентност, добросъвестност и безпристрастност няма съмнение. Вещото лице е отговорило изчерпателно, пълно, категорично и убедително на всички поставени му въпроси. По тези съображения двете съдебни инстанции кредитираха посоченото заключение.

То е в подкрепа на изводите относно приетия и изложен по-горе механизъм на възникване, протичане и приключване на ПТП, който експертът аргументирал с обективните находки и следи на местопроизшествието, с деформациите по процесните автомобили, с получените от пострадалия травми, с протокола за оглед на местопроизшествие, с протокола за оглед на процесния лек автомобил „Лада Нива“, с показанията на свидетеля – очевидец на пътния инцидент – свид. Б. Д..

Анализирайки внимателно въпросното заключение, първостепенният съд правилно е приел, че механизъмът на разгледаното ПТП и причините за него са напълно изяснени. Според заключението техническите причини за настъпилото ПТП са движението на процесния лек автомобил „Ауди А3“ със скорост от 71,49 км/час на къси светлини в тъмната част на денонощието. Същото заключение приема, че пътната обстановка на 30.10.2020г. е била нормална, тъй като не са били налице лоши атмосферни условия – дъжд, мъгла и други, които да са я усложнявали, като автомобилите се движели с включени светлини в тъмната част на денонощието. Приема още, че мястото на удара между двете МПС е в дясната /северната/ пътна лента в посока гр. София, спрямо посоката на движение на двата автомобила и се намира на около 357 м след /западно/ от приетия траен ориентир /рекламен билборд/ и на около 4,5 метра вдясно от лявата /южна/ граница на платното за движение, гледано в посока от гр. Бургас към гр. София. Заключението установява, че скоростта на лек автомобил „Ауди А3“ преди произшествието е била около 120 км/ч, а опасната му зона за спиране - около 111 метра, а скоростта на лек автомобил „Лада Нива“ преди произшествието е била около 51 км/ч, а опасната му зона за спиране - около 35 метра. Заключението изяснява, че настъпилото произшествие е в пряка причинна връзка с поведението на водача на лек автомобил „Ауди А3“ – подс. П., който не е преценил правилно създалата се пътна ситуация. Според вещото лице произшествието е било предотвратимо, ако водачът на лек автомобил „Ауди А3“ бе забелязал своевременно по-бавно движещия се лек автомобил „Лада Нива“ и бе предприел маневра „изпреварване“ или бе намалил скоростта си до около 71,5 км/ч, като и в двата случая е било необходимо водачът на лек автомобил „Ауди А3“ да възприеме своевременно движещия се пред него с по-ниска скорост автомобил. Отчитайки всички безспорно установени обстоятелства, експертът приема, че не е имало причина, която да попречи на подсъдимия своевременно да види движещия се пред него автомобил и да реагира. Съобразявайки, че ударът е бил заден, прав и ексцентричен, между предната част на лек автомобил „Ауди А3“ и задната част на лек автомобил „Лада Нива“, прави извод, че подсъдимият не е възприел възникналата опасност на пътя и не е направил опит да предотврати произшествието, като предприеме

маневра „изпреварване“ на лек автомобил „Лада Нива“ или да намали скоростта си. Експертът – автоинженер пояснява, че технически правилно е при избиране на скоростта водачът да управлява превозното средство със скорост, която да му позволи да преустанови движението при всяка възникнала на пътя опасност. Предвид, че в случая произшествието е станало в тъмната част на денонощието, извън населено място, вещото лице подчертава, че възможността на водача да възприеме опасността на платното за движение изцяло зависи от зоната на осветеност на фаровете на автомобила. При липса на данни към момента на произшествието да е имало други превозни средства и в двете платна за движение по автомагистралата, изразява становище, че водачът на лек автомобил „Ауди А3“ би следвало да се е движел с включени дълги светлини на фаровете, като осветената зона на дълги светлини е могла да достигне до 150 – 160 метра пред автомобила. Експертът е категоричен, че ако подсъдимият се е движел на дълги светлини, то той е имал техническа възможност да възприеме движещото се пред него превозно средство, когато е бил на разстояние от мястото на удара на не повече от 130 – 140 метра и на не повече от 150 – 160 метра. Аргументира извод, че при опасна зона за спиране от около 110 - 111 метра, подсъдимият е имал достатъчно време и разстояние да реагира на възникналата опасност. Съобразявайки, че габаритните светлини на лек автомобил „Лада Нива“ са били технически изправни и са работили, заключава, че водачът на лек автомобил „Ауди А3“ е имал техническата възможност да възприеме габаритните светлини на лек автомобил „Лада Нива“ много по-рано от момента на осветяване на превозното средство от фронта на фаровете му. В тази връзка приема, че след като подсъдимият не е успял да възприеме изобщо възникналата на пътя опасност, то това означава, че той се е движел на къси светлини, при което зоната на осветеност пред автомобила му е била 50 метра пред левия фар и до 75 метра пред десния фар, като в тази хипотеза опасната зона за спиране от 110 метра при движение на къси светлини е по-голяма от далечината на видимост и липсва техническа възможност за предотвратяване на ПТП. Излага експертно становище, че действително избраната скорост на движение от 120 км/ч на лек автомобил „Ауди А3“ е била технически несъобразена с далечината на видимост при движение на къси светлини на фаровете. Пояснява, че за да може да възприеме възникналата опасност при движение на къси светлини и да предприеме действия за предотвратяване на произшествието, водачът на лек автомобил „Ауди А3“ е следвало да управлява същия със скорост не по-висока от 71,49 км/ч. В заключение посочва, че водачът на лек автомобил „Лада Нива“ не е имал техническа възможност да предотврати произшествието.

Съобразявайки деформациите по процесния лек автомобил „Лада Нива“

с рег. № А 9568 МТ, експертът приема, че този автомобил не подлежи на възстановяване или възстановяването му ще е икономически неизгодно поради необходимостта от смяна на самоносещата конструкция /купето/. Предвид на това заключава, че автомобилът е тотална щета и следва да се предаде за рециклиране. Определя справедливата му пазарна стойност към 30.10.2020г. на сумата 6 500 лева.

Двете инстанции се довериха изцяло на обсъденото заключение на автотехническата експертиза. Установените чрез него релевантни за спора обстоятелства – лентата, по която се движили процесните автомобили преди пътния инцидент, мястото на удара между двете превозни средства и тяхното местоположение на пътното платно в този момент, техническите причини за настъпилото ПТП и условията за неговото предотвратяване – са изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и съответно признати от подсъдимия по реда на чл.371, т.2 от НПК.

Въззивната инстанция, както и първата такава, кредитира изцяло неоспореното заключение на съдебномедицинската експертиза на трупа на пострадалия А. Г., изготвено от д-р П. П. – лекар в отделение по съдебна медицина при УМБАЛ “Бургас“ АД гр. Бургас /л. 70 - 72 от ДП/. Това заключение, основавайки се на огледа на трупа и аутопсионните находки, установява нараняванията на пострадалия, техния вид, брой, локализация, механизъм на получаването им и медико-биологичните им характеристики. Съгласно коментираното заключение, вследствие на претърпяното ПТП, пострадалият, като пътник, изпаднал от автомобила на платното за движение, е получил политравматизъм, малък субарахноидален кръвоизлив, счупване на ребра в дясна гръдна половина с контузия на белия дроб и разкъсване по страничната му повърхност от счупените ребра, счупване на гръбначния стълб на ниво 2 - 3 гръдни прешлени, разкъсване на черния дроб, открито счупване на дясна подбедрица, рани по главата, лицето и крайниците, охлузвания по тялото и крайниците. Експертът - медик приема, че непосредствената причина за смъртта на пострадалия А. Г. е политравматизма, който е довел до травматичен шок и се намира в пряка причинна връзка с настъпилото ПТП. Аргументира становище, че описаните увреждания са получени вследствие действието на тъпи и тъпоръбести предмети вътре в автомобила, с последващо изпадане на тялото от автомобила и при съприкосновение с терена, с приплъзване по него. Прави извод, че настъпването на смъртта на пострадалия е в пряка и непосредствена връзка с получените травматични увреждания при възникналото ПТП.

Съдебните инстанции се довериха на заключението на назначената на досъдебното производство химико-токсикологична експертиза /л.90 – 91 от ДП/, изготвено от магистър химик Р. К. и гл. ас. д-р Б. М. от

специализираната Химико - токсикологична лаборатория към ВМА – София, което установява, че от извършените изследвания на предоставената кръвна проба от лицето Г. П. П. не се установява наличие на наркотични вещества. Според заключението, идентифицираните в кръвта на Г.П. лекарствени препарати тиклопидин и клопидогрел спадат към групата на тромбоцитните антиагреганти и се използват за предотвратяване образуването на артериални и венозни тромби, не са психоактивни вещества, не проявяват ефект върху психиката и способността за управление на МПС и работа с машини, не са класифицирани като наркотични вещества съгласно ЗКНВП.

Доверие заслужава и заключението на назначената на досъдебното производство химико-токсикологична експертиза /л.82–83 от ДП/, изготвено от магистър химик Р. К. и гл. ас. д-р Б. М. от специализираната Химико - токсикологична лаборатория към ВМА – София, което установява, че от извършените изследвания на предоставената кръвна проба от лицето Б. Д. Д. /водач на процесния лек автомобил „Лада Нива“/, не се установява наличие на наркотични вещества.

Съдилищата възприеха и писменото заключение на назначената в досъдебното производство химическа експертиза, изготвено от вещото лице Веселин Банев по Протокол №441/03.11.2020г. /л.77 от ДП/, което установява, че в предоставената за изследване проба кръв, взета от лицето Г. П. П., не се доказва съдържание на етилов алкохол.

Въззивният съд обсъди приложените по делото като писмени доказателствени средства протокол за оглед на местопроизшествие от 30.10.2020г. и протокол за оглед на веществено доказателство - лек автомобил „Лада Нива“ от 03.11.2020г. Същите са валидни, подписани са от всички присъстващи лица на съответното следствено действие без възражения и забележки относно начина на осъществяването им, както и относно направените при тях констатации, описани и фотографирани предмети. Предвид съставянето им в съответствие с императивите на НПК и липсата на възражения срещу тях, съдебните инстанции прецениха коментираните действия по разследване за законосъобразно извършени, а отразените в протоколите обстоятелства – като обективни и достоверни.

Въззивната инстанция, както и първата такава, цени множеството документи, приложени като писмени доказателства по делото, които по-горе бяха подробно цитирани.

Справката за съдимост установява, че подс. Г. П. П. е реабилитиран по право на 20.10.2018г. за извършено от него през 2015г. престъпление по чл.343б, ал.1 от НК, за което е бил осъден на осем месеца лишаване от свобода условно, при тригодишен изпитателен срок, считано от 20.10.2015г. и

на осем месеца лишаване от право да управлява МПС, считано от 25.09.2015г.

Приложената по делото справка за нарушител/водач от региона, издадена от Сектор „КАТ“ при ОД на МВР – Сливен установява, че подс. П. е правоспособен водач на МПС от 26.08.2010г., с придобити категории „В“, „М“, „АМ“. Същият документ установява, че с фиш №262408 от 16.06.2020г. на РУ – Стара Загора за допуснато нарушение на чл.70, ал.3 от ЗДП – управление на МПС през деня без включени светлини, на подс. П., на основание чл.185 от ЗДП, е била наложена глоба в размер на 20 лева, която е била заплатена.

Протоколите за медицинско изследване за употреба на алкохол или друго упойващо вещество на Г.П. /л.78-79, л.93-96 от ДП/ установяват, че в кръвта на изследваното лице липсва наличие на алкохол, наркотици и други упойващи вещества.

Писмо-отговор от „Районен център 112“ – Бургас /л.117 от ДП/ установява, че на 30.10.2020г. в 21.07 часа е регистрирано повикване на тел. 112 от телефон 0***** от лице, което се е представило с имената Г.П..

Трудов договор №362 от 22.03.2001г. и допълнителните споразумения към него установяват, че към 30.10.2020г. пострадалият А. И. Г. е работил на длъжността „охранител“ в „Лукома“ АД – гр. София.

Протокол за периодичен преглед за техническа изправност на лек автомобил „Лада Нива“ с рег. № А 9568 МТ установява, че към 30.10.2020г. автомобилът е бил изцяло технически изправен.

Препис-извлечение от акт за смърт на пострадалия А. И. Г. удостоверява, че смъртта му е настъпила на 30.10.2020г.

Удостоверението за наследници на пострадалия А. И. Г. установява, че частните обвинители И. Д. Г., ИВ. АНТ. Г. и Д. АНТ. Г. са съответно съпруга и деца и наследници на пострадалия.

Удостоверението за съпруг и родствени връзки на А. И. Г. установява, че частните обвинители Н. СТ. Г. и Е.И. Г. са съответно майка и сестра на пострадалия.

Удостоверение за раждане на Н. ИВ. Г. установява, че частният обвинител Н.Г. е син на ИВ. АНТ. Г. и съответно внук на пострадалия А. И. Г..

Договор за покупко-продажба на МПС и копие от талон за регистрация на лек автомобил „Ауди 3“ с рег. ** **** * установяват, че автомобилът е собственост на подс. Г.П..

Експертно решение №92119 от 17.06.2021г. на ТЕЛК при МБАЛ „Д-р Иван Селимински – Сливен“ АД – гр. Сливен установява, че на подс. П. е призната 100% трудова неработоспособност без чужда помощ по повод

водеща диагноза Стар инфаркт на миокарда, като са отразени и още две диагнози – Агинезия на ляв бъбрек и Киста на десет бъбрек, за които се определят 60% трудова неработоспособност.

Приемайки, че съдържащите се в делото документи са събрани и приобщени по предвидения в НПК ред, между тях не са налице противоречия, относими са към предмета на спора и доизясняват обстоятелствата от значение за разкриване на обективната истина, двете съдебни инстанции им се довериха, тълкуваха ги с оглед тяхното действително съдържание и ги ползваха при извеждане на фактическите и правни изводи по висящия спор.

Съдилищата цениха като годни веществени доказателствени средства приложените по делото фотоснимки, подредени в два фотоалбума, съответно към протокола за оглед на местопроизшествие от 30.10.2020г., и към протокола за оглед на лек автомобил „Лада Нива“ от 03.11.2020г., тъй като те са били направени в хода на образувания наказателен процес от специалист – технически помощник, участвал като такъв по време на посочените действия по разследване, а НПК не предписва други специални изисквания за изготвянето на фотоснимките.

Направеният от въззивния съд и изложен по-горе всестранен, пълен и задълбочен анализ на всички събрани по делото доказателствени източници, който категорично подкрепя приетите за установени от двете съдебни инстанции факти и обстоятелства, налага извод за обоснованост на атакуваната осъдителна присъда, както и за доказателствена обезпеченост на самопризнанието на подсъдимия по чл.371, т.2 от НПК. Въззивната инстанция не разполага с процесуална възможност да допуска и събира допълнителни доказателства и да реши делото въз основа на друга фактическа обстановка, различна от описаната в обвинителния акт и да приема нови фактически положения, несъвместими с признатите факти, както е указано в т.8.2 от Тълкувателно решение №1 от 06.04.2009г. по т.д. №1/2008г. на ОСНК на ВКС.

Въз основа на приетата за установена и напълно изяснена фактическа обстановка първоинстанционният съд е направил законосъобразен правен извод, към който се присъединява и въззивният – подсъдимият с деянието си е осъществил от обективна и субективна страна престъпния състав на чл.343, ал.1, б. “в“ вр. чл.342, ал.1 от НК, тъй като при управление на МПС – лек автомобил марка „Ауди А3“, с рег.№ СН 0811 АН, е нарушил правилото за движение по чл.20, ал.2 от ЗДП и по непредпазливост е причинил смъртта на пострадалия А. И. Г..

В съответствие с наличния доказателствен материал следва да се заключи, че подсъдимият с активно и съзнателно поведение при управление

на процесния лек автомобил марка „Ауди А3“ е нарушил правилата за движение по чл.20, ал.2 от ЗДП.

Цитираната правна норма на чл.20, ал.2 от ЗДП урежда две хипотези. Първата, визирана в изр.1 на чл.20 ал.2 от ЗДП, е свързана с изискване за съобразяване на скоростта с редица примерно изброени фактори, наличието на които е предпоставка за възникване на критична ситуация на пътя, а втората, уредена в изр.2 на същия текст, касае задължението на водача да намали скоростта или да спре при внезапно възникнала опасност, така че да може да избегне настъпването на пътнотранспортно произшествие. Независимо от това за коя от двете хипотези се касае, разпоредбата на чл. 20, ал.2 от ЗДП е обща. Тя намира приложение само когато отсъства специално правило за поведение или когато не е установено нарушението на такова. Конкретният случай е именно такъв.

Принципно нарушаването на правилото за движение по чл.20 ал.2 от ЗДП се изразява в неправилно избиране на скоростта, чиято величина се оказва несъобразена с пътната обстановка, в който случай невъзприемането на една опасност, невъзможността за своевременно спиране или загубата на контрол върху автомобила са последица от неправилно избраната скорост. В подобна хипотеза виновното поведение на водача се състои в това, че при движението си не е повишил вниманието си до степен, адекватна на обективно затруднената пътна обстановка и не е избрал безопасна скорост на движение, съответна на влошените атмосферни условия, видимостта, състоянието на пътя и т.н. Точно затова в чл. 20, ал. 2 ЗДвП са посочени примерно и неизчерпателно факторите на пътната обстановка, които имат значение за избирането на съобразена скорост на движение. При избирането на величината на скоростта отрицателното влияние на тези фактори не следва да се игнорира, тъй като има пътни условия и ситуации, при които дори и движението с минимална скорост би могло да създаде опасност от настъпване на произшествие. Сред изрично посочените в законовата норма на чл.20, ал.2, изр.1 от ЗДП фактори са условията на видимост. Често затрудненията във видимостта не позволяват на водача да следи всеобхватно пътя и да изпълни задължението си да наблюдава внимателно и постоянно пътната обстановка, като възприема опасностите в попътните и в насрещните ленти за движение. Във всички случаи, когато на пътя има препятствия, ограничаващи видимостта или атмосферните условия /мъгла, дъжд, сняг/ и тъмнината я намаляват, водачът не следва да развива максимално допустима или близка до нея скорост, а е длъжен да избере по-ниска скорост, която да му позволи своевременно да възприеме и да реагира на появилата се на пътя опасност.

Несъмнено доказано е в случая, че една от основните технически

причини за настъпилото произшествие е управляването на процесния лек автомобил марка „Ауди А3“ от подсъдимия със скорост на движение около 120 км/ч, която е несъобразена с конкретните пътни условия и по-специално с намалената видимост поради движение в тъмната част на денонощието и на къси светлини. Въззивният съд възприема изложеното заключение на първата инстанция, според което именно игнорирането от страна на подсъдимия, като водач на МПС, на предписаното с по-горе цитираната правна норма правило за движение е поставило подсъдимия в невъзможност своевременно да забележи като препятствие на пътя попътното движещия се в неговата лента за движение с по-ниска скорост лек автомобил „Лада Нива“ с рег. № А 9568 МТ, който застигнал.

Безспорно установените и описани по - горе неблагоприятни фактори – движение в тъмната част на денонощието на включени къси светлини на фаровете на автомобила, със сигурност са намалили действителните зрителни способности и възможностите на подсъдимия за възприемане на евентуалните опасности на пътя. Тези конкретни пътни условия са задължавали водача П. да понижи скоростта на управлявания от него автомобил до безопасна, защото наличието на намалена видимост обективно и всякога усложнява пътната обстановка. Освен това, появата на други, правомерно или неправоморно движещи се по пътното платно превозни средства не е абстрактна възможност за настъпване на произшествие, каквато водачът не е длъжен да има предвид. Напротив, това е една напълно предвидима пътна ситуация и потенциална опасност, която в конкретния случай произтича най-вече от обстоятелството, че процесният пътен участък на автомагистрала „Тракия“ - км 327, се намира наблизо до т. нар. Карнобатски разклон на км 324 на посочената магистрала, който има две разклонения /отбивки/ за напускане на магистралата, едно разклонение /отбивка/ за включване в движението по магистралата, както и надлез, които обекти не изключват категорично риска от появата на препятствие на пътя, каквито са превозни средства, намаляващи скоростта си и напускащи магистралата и превозни средства, включващи се в движението по магистралата. При обективно намалената за водача П. видимост, той е бил длъжен да съобрази отрицателното влияние на неблагоприятните за движението фактори, каквито несъмнено са били тъмнината и движение на включени светлини, и да намали скоростта си до безопасна от 71,49 км/ч, а не да се движи с по-висока от нея скорост -120 км/ч, която би избрал в случаите, когато има безупречна видимост към целия път.

Безспорно установено е по експертен път, че ако подсъдимият беше управлявал процесния лек автомобил с безопасната в случая скорост от 71,49 км/ч и по-ниска от нея, при наличното осветено пространство от около 50

метра пред левия фар и до 75 метра пред десния фар на къси светлини пред автомобила, той е имал обективната възможност не само своевременно да възприеме като опасност попътното движещия се в неговата лента за движение лек автомобил „Лада Нива“, но и да предприеме намаляване на скоростта си или аварийно спиране и да спре преди мястото на удара, или да предприеме изпреварване на застигнатия автомобил, преминавайки в лявата свободна лента и да предотврати ПТП. Именно високата скорост на автомобила от 120 км/ч, която е била несъобразена с намалената видимост поради нощната тъмнина и движението на включени къси светлини, не е позволила на водача П. да забележи навреме възникналото на пътя препятствие, каквото е представлявал за него попътното движещият се с по-ниска скорост автомобил и да реагира адекватно - чрез намаляване на скоростта на своя автомобил или чрез изпреварване на преднодвижещия се автомобил, като и при двата начина на реакция щеше да избегне сблъсъка между попътното движещите се превозни средства.

При безпротиворечиво установените и напълно изяснени фактически констатации, изложени по-горе, логично следва заключението, че между допуснатите от водача П. нарушения на правилата за движение по чл.20, ал.2 от ЗДП и настъпилия вредоносен резултат съществува пряка и непосредствена причинно - следствена връзка. Именно вследствие на разгледаното ПТП, настъпило по изключителна вина на подсъдимия, на пострадалия пътник в лек автомобил „Лада Нива“ - А. Г. са били причинени травматични увреждания, детайлно описани по-горе, които са били несъвместими с живота и като последица от тях е настъпила смъртта му.

Освен коментираните обективни признаци на разгледаното деяние, първостепенният съд правилно е приел, че в случая е налице и субективният елемент на престъплението по чл.343 от НК – непредпазливост. Поведението на подсъдимия е било виновно. Той е извършил деянието по непредпазливост, изразила се в небрежност, тъй като не е целял пряко настъпването на престъпния резултат и не е предвиждал общественоопасните последици, но е бил длъжен и обективно е могъл да ги предвиди, както и да ги предотврати. В подкрепа на този извод следва да се посочи заключението на автотехническата експертиза досежно предотвратимостта на ПТП при управление на процесния лек автомобил марка „Ауди А3“ със скорост, която да е била по-ниска от 71,49км/ч и съответно съобразена с конкретните пътни условия – намалена видимост през нощта и движение на включени къси светлини, при която скорост водачът П. е могъл своевременно да възприеме появилото се на пътя препятствие – попътното движещ се лек автомобил „Лада Нива“ в неговата дясна пътна лента и да предприеме намаляване на скоростта на движение до 71 км/ч или да предприеме изпреварване на въпросния

автомобил. В тази хипотеза неговият лек автомобил щеше безпроблемно да се размине с попътно движещия се лек автомобил „Лада Нива“, а пътникът в него - А. Г., нямаше да пострада. Иначе казано, подсъдимият е съзнавал, че е разполагал с обективната възможност да управлява превозното средство на къси светлини със скорост под 71,49 км/ч и да предприеме намаляване на скоростта или изпреварване на преднодвижещия се с по-ниска скорост лек автомобил „Лада Нива“, като по този начин е щял да избегне пътния инцидент, респ. да предотврати ПТП и настъпването на съставомерния резултат - смъртта на пострадалия пътник.

Водим от всичко по-горе изложено, въззивният съд прие, че атакуваната присъда е законосъобразна. Същата е постановена в пълно съответствие с разпоредбите на чл.343, ал.1, б.,в“, чл.11, ал.3, предл.1 от НК и чл.20, ал.2 от ЗДП. Изпълнени са предписанията на тези законови норми за ангажиране наказателната отговорност на подсъдимия за коментираното престъпление по транспорта с цитираната правна характеристика и липсват предпоставките, визирани в чл.304 от НПК, за оправдаването му.

Въззивната инстанция, изпълнявайки задължението си за цялостна служебна проверка на обжалваната присъда и съобразявайки оплакванията на подсъдимия и на частните обвинители за несправедливост на акта в частта му относно наложените на подс. П. наказания, осъществи прецизен съдебен контрол и намери, че наложените наказания лишаване от свобода и лишаване от право на управление на МПС са явно несправедливи, тъй като са завишени и в този смисъл исканията на подсъдимия и защитника за намаляване размерите на наказанията лишаване от свобода и лишаване от право на управление на МПС са основателни, а тези на повереника на частните обвинители за увеличение на наказанията са неоснователни.

Доколкото индивидуализацията на наказанието е основен принцип при налагането му, то съдът е длъжен да го съобрази с индивидуалните особености на конкретния случай. Обстоятелствата, които следва да бъдат взети предвид са тези, които определят конкретната тежест на извършеното престъпление и характеризират личността на дееца. Те обуславят по-голяма или по-малка степен на обществена опасност на извършеното, както и необходимостта от повече или по-малко интензивно въздействие на наказателна репресия върху извършителя с оглед постигане целите на специалната и генералната превенции. Важно е също във връзка с определянето на наказанието да се посочи установеното в съдебната практика принципно разбиране, че при индивидуализацията на наказанието не може да се прилага механичен, формален подход при преценката на смекчаващите и отегчаващите обстоятелства, тъй като не става въпрос за математически величини, а за различни фактически констатации, които следва да бъдат

съотнесени към конкретната степен на обществена опасност на деянието и дееца.

Съобразявайки горните принципни положения, въззивният съд прие, че в случая при индивидуализацията на наказанието лишаване от свобода съгласно чл.54 от НК в размер, надвишаващ минималния предвиден в приложимата за казуса материалноправна норма на чл.343, ал.1, б.„в“ от НК с една година, първата инстанция не е съобщила подобаващо степента на обществена опасност на конкретното престъпление и тази на подсъдимия, както и на всички смекчаващи отговорността му обстоятелства, надценила е значението на единственото отегчаващо обстоятелство, необосновано е отдала приоритет на генералната превенция.

Решавайки въпроса за наказанието на подсъдимия, следва да се съобрази, че престъпленията по транспорта поначало са такива с висока степен на обществена опасност и укоримост, предвид обществените отношения – предмет на защита, които са свързани най-вече с опазване здравето и живота на хората при управление на МПС, както и предвид постоянно нарастващия им брой в страната, включително и в района на Бургаска област. Тази опасност е законодателно отчетена с предвидените за въпросните престъпления високи наказания в санкционната част на съответните специални разпоредби от Особената част на НК.

Индивидуализирайки наказанието, първата инстанция само декларативно е посочила, че съобразява степента на обществена опасност на деянието и дееца, без да излага аргументи в тази насока. Допълвайки мотивите й, въззивният съд намери, че с оглед механизма на разгледаното ПТП и причините за него, броя, вида и тежестта на допуснатите от водача П. нарушения на правилата за движение и тяхната значимост, степента на обществена опасност на конкретното деяние не разкрива никаква специфика, неговата обществена опасност не се различава съществено от типичните случаи на непредпазливи транспортни престъпления от настоящия вид, поради което прие, че степента му на обществена опасност е в рамките на характерната за коментирания вид противообществени деяния. На следващо място прие, че подс. П. е деец с ниска степен на обществена опасност, предвид настъпилата реабилитация по право за предходното престъпление, липсата на противообществени прояви, извършени от него и наличието на добри характеристични данни за личността му.

Обсъждайки наказанието на подсъдимия, въззивният съд взе предвид подбудите и причините за извършване на престъплението, състоящи се в незачитане на основни правила за движение по пътищата, каквито са чл.20, ал.2 от ЗДП, императивно предписващ за водача на МПС да се движи със скорост, която е съобразена с атмосферните условия, видимостта,

състоянието на пътя и всички други фактори, влияещи върху безопасността на движението.

Коментирайки обстоятелствата, значими за размера на наказанието, първоинстанционният съд правилно е приел превес на смекчаващите вината обстоятелства, но не е оценил в достатъчна степен значението им за наказателната отговорност на подсъдимия. Правилно е съобразил като смекчаващи вината фактори чистото съдебно минало на подсъдимия, позитивната му характеристика, критичното му отношение към стореното, изразеното искрено съжаление за тежкия вредоносен резултат, недвусмислено показаното разкаяние за извършеното, изключително тежкото му здравословно състояние, обосноваващо 100% трудова неработоспособност, сравнително младата му възраст – тогава на 28 години. В кръга на облекчаващите наказателната отговорност обстоятелства следва да се добавят и адекватно да се оценят проявеното от подсъдимия желание да помогне за спасяване живота на пострадалия, като се обадил на тел. 112 и съобщил за пътния инцидент, както и затрудненото му материално положение поради невъзможността да работи и да получава трудови доходи. Към категорията на смекчаващите вината обстоятелства следва да се отнесе и оказаното от обв. П. съдействие на разследващите органи още в началото на досъдебното производство. Правилно е самопризнанието на подс. П. да бъде преценено и като допълнително смекчаващо отговорността обстоятелство, извън признаването по чл.371, т.2 от НПК на обстоятелствата и фактите от обстоятелствената част на обвинителния акт, но в контекста на т.7 от Тълкувателно решение №1 от 06.04.2009г. по т. д. №1/2008г. на ОСНК на ВКС. Това е така, защото в случая съдържанието на показанията, които Георги П. е дал в качеството му на свидетел само четири дена след пътния инцидент /л.43 от ДП/ представлява форма на съдействие при установяване на обективната истина, спомогнало за своевременното разкриване на престъплението и неговия извършител още в началото на досъдебното производство, а не това разкриване да е било резултат на ефективни действия по разследването.

Въззивният съд, макар и да се присъедини към разбирането на първоинстанционния, че наложената на подсъдимия административна санкция по ЗДП представлява отегчаващо отговорността обстоятелство, счита, че тя не следва да се оценява с решаващо значение при определяне размера на наказанието и да обоснова неговото завишаване над предвидения в закона минимум. Това е така, защото при анализа на допуснатото от подс. П. нарушение по чл.70, ал.3 от ЗДП – управление на МПС през деня без включени светлини, се установява, че то не е пряко свързано с безопасността на движението, реализирано е през сравнително дълъг 10-годишен стаж за

водача на МПС и е било санкционирано с глоба от 20 лева въз основа на издаден фиш. При тези данни, не може да се направи извод, че подсъдимият постоянно пренебрегва правилата за движение и още по-малко, че е системен нарушител на пътя и поведението му крие висок риск от ПТП.

Първоинстанционният съд неправилно е отчетел като отегчаващи вината обстоятелства такива факти, които са елементи от обективната и субективната страна на разгледаното престъпление. Поради това от кръга на утежняващите отговорността обстоятелства, аргументиращи завишаване на наложеното наказание, следва да се изключат допуснатото от подсъдимия нарушение на правилото за движение, намиращо се в причинна връзка с настъпилия резултат – смъртта на пострадалия, тъй като това е признак от обективната страна на престъплението по чл.343, ал.1, б. „в“ от НК, както и изключителната вина на водача П. за настъпването на ПТП, респективно липсата на принос на водача на лек автомобил „Лада Нива“ за причиняване на общественоопасните последици, тъй като това е елемент от субективната страна на деянието.

Изчерпателно изброявайки и анализирайки всички смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, въззивната инстанция прие, че същите не са многобройни по смисъла на чл.55 от НК и съобразно константната съдебна практика по този въпрос, нито някое от тях е изключително по своя характер, поради което те не обуславят в случая налагане на наказание съгласно изискванията на чл.58а, ал.4 от НК, препращащ към чл.55 от НК, ако последният е по-благоприятен за дееца в сравнение с чл.58а, ал.1 от НК. По тези съображения намира за правилно решението на първоинстанционния съд за определяне на наказанието лишаване от свобода при условията на чл.54 от НК. Независимо от това, съвкупната преценка на всички значими за наказанието обстоятелства, обсъдени по-горе, не изисква определяне на санкцията над фиксирания в приложимата норма на чл.343, ал.1, б. „в“ от НК минимален размер на наказанието, в каквато насока е решила първата инстанция. Индивидуализираното така наказание от три години лишаване от свобода за посоченото престъпление е завишено по размер, несъответно е на обичайната степен на обществена опасност на разгледаното деяние, на ниската степен на обществена опасност на подсъдимия, на действително установените смекчаващи обстоятелства, на съществения превес на смекчаващите отговорността фактори над единственото отегчаващо обстоятелство и на тяхното съвкупно значение за конкретното наказание, поради което то е несправедливо. Определеното от първия съд наказание, надвишаващо с една година минималния размер на предвиденото в разпоредбата на чл.343, ал.1, б. „в“ от НК наказание лишаване от свобода е израз на необоснована и

безполезна строгост към подсъдимия, то с нищо в повече не би допринесло за неговото поправяне и превъзпитание, нито би засилило възпиращия ефект на санкцията върху другите членове на обществото, нито ще гарантира в повече изпълнението на генералната превенция.

По изложените съображения и отчитайки ниската степен на обществена опасност на дееца Георги Петков, наличните смекчаващи вината обстоятелства и най-вече изключително влошеното му здравословно състояние, непозволяващо полагането на труд, въззивният съд прецени, че за извършеното престъпление следва да се определи в съгласие с чл.54 от НК, при съществен превес на смекчаващи вината обстоятелства, наказание лишаване от свобода за срок от две години, който размер съвпада с минималния предвиден в приложимата законова разпоредба на чл.343, ал.1, б. „в“ от НК.

Определеното от въззивната инстанция по – ниско по размер наказание изисква корекция и на наложеното на подсъдимия наказание от три години лишаване от свобода. В съответствие с императивните изисквания на чл.58а, ал.1 от НК индивидуализираното по чл.54 от НК от тази инстанция наказание от две години лишаване от свобода следва да се намали с една трета и на подсъдимия да се наложи наказание от една година и четири месеца лишаване от свобода. Такова по вид и размер наказание апелативният съд намира за правилно определено с оглед на всички индивидуализиращи отговорността обстоятелства, за съобразено с особените изисквания на чл.373, ал.2 от НПК и чл.58а, ал.1 от НК и с целите на специалната и генералната превенция, а също и за справедливо. Наказание с размер, различен от посочения, ще бъде безполезно високо или неоправдано ниско, не би допринесло за поправянето и превъзпитанието на дееца, не би въздействало възпитателно и предупредително-възпиращо върху другите членове на обществото.

Мотивиран от тези съображения, въззивният съд прие, че на основание чл.337, ал.1, т.1 от НПК следва да измени обжалваната присъда в коментираната ѝ част, като намали размера на наложеното наказание лишаване от свобода от две години на една година и четири месеца.

Въззивната инстанция се съгласи със становището на първата, че институтът на условното осъждане ще може да се приложи успешно спрямо подсъдимия. Законосъобразен е изводът, че в случая са налице абсолютно задължителните условия на чл. 66, ал.1 от НК за отлагане изпълнението на наложеното наказание – то е лишаване от свобода за срок по-малък от три години, подсъдимият се счита неосъждан поради настъпилата реабилитация по право за предишното му престъпление. Едновременно с това, сегашната възраст на подс. П., на 30 години, предполага достатъчно житейски опит,

който в съвкупност с позитивната му характеристика и липсата на противообществени прояви, са достатъчни, за да се направи положителен извод за резултатно прилагане на условното осъждане спрямо него. Правилна е преценката на съда, че за постигане целите на специалната и генералната превенция и преди всичко за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия, който има утвърдено правомерно поведение, а настоящата проява е инцидентна в живота му, не е наложително да търпи ефективно наложеното му наказание лишаване от свобода, като бъде изолиран от обществото и откъснат от нормалната среда, в която живее и бъде поставен при ограниченията на пенитенциарно заведение, за да се поправи. Отчитайки положителната персонална характеристика на подсъдимия, сочеща убедително на възможност да се превъзпита и докато той е на свобода, въззивният съд се солидаризира с разбирането на първоинстанционния, че постигането на целите на санкцията по чл.36 от НК може да се обезпечи с отлагане изтърпяването на определеното наказание лишаване от свобода. С изложените допълнителни съображения въззивният съд се присъедини към направеното от първоинстанционния заключение за липса на необходимост от ефективно изтърпяване на наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода. И чрез условното осъждане спрямо него ще се въздейства ефикасно и може обосновано да се очаква положителен резултат на поправяне и превъзпитание от наказателната репресия. Съзнанието му за наложено наказание и възможността от привеждане на същото в изпълнение в продължение на години гарантират трайността на въздържанието му от извършването на друга престъпна проява.

С оглед приетото намаляване на наложеното наказание лишаване от свобода на една година и четири месеца и при съблюдаване разпоредбата на чл.66, ал.2 от НК въззивната инстанция следва да намали и изпитателния срок, за който се отлага изпълнението на наказанието и който е определен от първия съд в максималния възможен размер от пет години. Съобразявайки индивидуализиращите наказателната отговорност на подсъдимия обстоятелства и очакванията за неговото успешно поправяне без ефективно изтърпяване на наложеното му наказание, настоящият въззивен състав счита, че следва да намали определения от първата инстанция изпитателен срок от пет години на три години, считано от влизане на присъдата в сила. Данните за личността на подсъдимия, която е изцяло положително определена, обосновават заключението, че минималният размер на изпитателния срок е напълно достатъчен за преоценка на поведението на подсъдимия и за успешното му поправяне и превъзпитание.

Проверявайки справедливостта на атакуваната присъда и отчитайки наличието на изрично искане във въззивната жалба на защитника на

подсъдимия за намаляване размера на определеното наказание лишаване от право да се управлява МПС, въззивната инстанция обсъди наложеното такова в размер на три години и намери, че то е явно несправедливо като определено в завишен размер. Посоченият срок на коментираното наказание не е съобразен с обичайната степен на обществена опасност на конкретното престъпление по чл.343, ал.1, б."в" от НК, с ниската степен на обществена опасност на подсъдимия като деец и водач на МПС, както и с наличните множество смекчаващи отговорността обстоятелства. Всички тези факти, значими за точната индивидуализация на наказанието, бяха подробно изложени и обсъдени по-горе по повод на следващото се на подсъдимия основно наказание. Всички тези факти, значими за точната индивидуализация на наказанието, бяха подробно изложени и обсъдени по-горе по повод на следващото се на подсъдимия основно наказание. Същите аргументи са релевантни и имат същото значение при определяне размера на кумулативно предвиденото за престъпленията по транспорта наказание лишаване от право да се управлява МПС. Индивидуализиращите отговорността на подсъдимия обстоятелства, преценени в тяхната съвкупност, налагат извод, че коментираното наказание следва да бъде за срок от една година и шест месеца, който незначително надвишава минималната продължителност на наказанието в случая - една година и четири месеца. Това е така, защото, тълкувайки в тясна връзка разпоредбите на чл.37, ал.1, т.6 и т.7 и чл.49 от НК и съобразявайки установената съдебна практика по приложението им, следва да се приеме, че наказанията лишаване от права, когато се налагат заедно с наказанието лишаване от свобода, не могат да са за срок по-малък от срока на лишаването от свобода. Аргумент в подкрепа на този извод е и обстоятелството, че срокът на лишаването от права по чл.37, т.6 и т.7 от НК започва за тече от влизане в сила на присъдата, но осъденият не може да се ползва от правата, от които е лишен, преди да е изтърпял наказанието лишаване от свобода. Съблюдавайки това положение и направения извод, че подсъдимият преди не е пренебрегвал често правилата за движение по пътищата, настоящият съдебен състав счита за адекватно на извършеното и на дееца и най-вече за справедливо наказанието лишаване от право да се управлява МПС за срок от една година и шест месеца. Изложеното обосновава прилагането на чл.337, ал.1, т.1 от НПК и в унисон с него въззивната инстанция следва да упражни правомощието си да измени обжалваната присъда в коментираната ѝ част, като намали срока на посоченото наказание от три години на една година и шест месеца.

Съблюдавайки нормата на чл.189, ал.3 от НПК, първостепенният съд правилно е осъдил признатия за виновен в извършване на разгледаното престъпление Г.П. да заплати на частните обвинители И. Д. Г., Д. АНТ. Г.,

ИВ. АНТ. Г. и Н. ИВ. Г. представляван от баща си ИВ. АНТ. Г. общо сумата 4000 лева, представляваща направени по делото разноси, както и сумата 1040,18 лева, представляваща направени разноси по дело в хода на разследването.

Мотивиран от всичко по-горе изложено въззивният съд намери, че на основание чл.337, ал.1, т.1 от НК следва да измени първоинстанционната присъда, като намали наложените наказания лишаване от свобода и лишаване от право да се управлява МПС съответно до размер на една година и четири месеца за първото наказание и до една година и шест месеца за второто, както и да намали изпитателния срок по чл.66, ал.1 от НК – от пет години на три години.

В останалите ѝ части, в които присъдата не подлежи на изменение, тя следва да бъде потвърдена като законосъобразна и обоснована, съгласно чл.338 от НПК.

С оглед изхода на делото пред настоящата инстанция подс. П. следва да бъде осъден да заплати на частните обвинители И. Д. Г., Д. АНТ. Г., ЕЛ. ИВ. СТ., ИВ. АНТ. Г. и Н. ИВ. Г. направените от тях във въззивното производство разноси, които изрично се претендират.

Ръководен от изложените съображения, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда №1 от 19.01.2022г. по НОХД №1208/2021г. на Бургаския окръжен съд, както следва:

НАМАЛЯВА размера на наложеното на подсъдимия Г. П. П. наказание от две години лишаване от свобода на **една година и четири месеца лишаване от свобода.**

НАМАЛЯВА изпитателния срок, за който е отложено изтърпяването на наложеното наказание лишаване от свобода от пет години на **три години.**

НАМАЛЯВА срока на наложеното на подсъдимия Г. П. П. наказание лишаване от право да управлява МПС от три години на **една година и шест месеца.**

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалите ѝ части.

ОСЪЖДА подсъдимия Г. П. П. да заплати на частните обвинители И. Д. Г., Д. АНТ. Г. и ЕЛ. ИВ. СТ. общо сумата 1500 лева, по 500 лева на всеки от тях, представляваща направени разноси във въззивното производство.

ОСЪЖДА подсъдимия Г. П. П. да заплати на частните обвинители ИВ. АНТ. Г. и Н. ИВ. Г., представляван от баща си ИВ. АНТ. Г., общо сумата 1000

лева, по 500 лева на всеки от тях, представляваща направени разноси във въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване и протестиране пред ВКС на Република България в петнадесетдневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____